

avant..!

que ho farà que sempre que
s'ha de parlar de l'estatut
vinguin vacances?

el crim dels «amics d'avant..!»

Ja sé benvolguts llegidors, que trobareu afrosa la capçalera d'aquest article, però no us esvareu per nosaltres. Som joves i forts, i no ens espanten les vexacions morals, ni els càstics corporals; lluitarem sempre amb sinceritat i a la llum del dia, com hem fet fins avui, i la veritat que defensem, a la fi, sortirà triomfant.

¿Quin és el crim que hem comès? us preguntareu.

Senzillament contestat:

No voler supeditar-nos a la política de capelleta del partit que regeix els destins de la Ciutat.

Ahir burinaven les oïdes de l'amo d'un cafè, avui han deixat caure unes paraules a l'orella del propietari de l'edifici.

Ahir se'ns tancava una porta i se'ns en obria una altra. Avui se'ns priva fer conèixer el nostre estatge i se'ns ofereixen seguidament uns altres.

Si la reconciliació ha de venir amb aquestes obres, cada dia ens allunyem més uns i altres.

¿Per què aquesta insistència en perseguir-nos? ¿Per què no ens deixeu portar endavant la nostra obra?

Nosaltres lluitem per un ideal, llunyà, molt llunyà, difícilment l'abastarem, però sabent-nos impotents per assolir-lo, lluitem!; i és que som la sembra d'un demà ufanós que s'acostarà un poquet més a la realització del nostre somni.

Treballem per agermanar als homes, treballem per fer desaparèixer la gran injustícia social, treballem per què tots poguem arribar a estimar-nos com a germans

que som. Treballar per la humanitat, què volem més bell?, ésser caritatiu amb el pròxim, arribar a un alt grau de filantropia, únic mitjà de guarir les nafres pul·lulants, de misèria i horror, que van apoderant-se del món.

Els homes conscients mai restarem joiosos de les nostres victòries; sempre freturarem més, no desigs materials de benestar i riqueses, sinó sed d'amor al pròxim, cobejança d'igualtat de tracte per a tots.

Hem aixecat una bandera de llibertat, i la croada empresa és àrdua i perillosa, però no vacil·lem, caminem amb pas ferm, i encara que els bofarts de l'odi i l'enveja ens salpinquin la cara, no tornarem enrera.

Avant..!, és el nostre lema. En el nostre grup no hi tenim capità ni creu; tots som soldats d'una causa noble i justa, i per això tenim fe que el nostre sacrifici no serà estèril.

Us preguem, una vegada més, als que gaudiu obstaculitzant la nostra via, que ens deixeu en pau, puix la paciència té un límit, i seria dolorós que l'esgotéssim.

VÍCTOR MUNTANYÀ.

A tots els simpatitzants amb la nostra obra ens plau assabentar-los que la redacció d'«avant..!» l'hem emplaçat - fins a nova ordre - a l'entresol del cafè «Parisenc.»

A l'esmentat estatge canviarem impressions amb els nostres amics. Cada dia, al vespre, hi haurà a la redacció alguns «amics d'avant..!»

avant..!

*¿Per què et pares, poruc, si el teu camí
tot just ara comença?*

*Oblida't de l'ahí
i avança coratjós. Tens la temença*

*de mil destorbs que t'aturin el pas
i et facin tornar enrera.*

*El puny clos dalt del braç
és la més gran bandera.*

*Té un pal de sang que ve de cor endins
per a guiar-te els passos.*

*Com s'obriran davant teu els camins
si aixeques els dos braços?*

*Quan hom ha fet el primer pas
tornar enrera és covardia;
sota el teu pas es fondrà el glaci
així que arribi el dia.*

*Guaita bé els cims enllà del lluny
i mira quina serenor s'atansa;
serres avall s'esmuny
el verd de l'esperança.*

*Cal lluitar fort i seguir avant
encara que en el camí caiguis a trossos
per tu i pels que vindran
esquiva't el dolor del moll del ossos.*

*Pensa que ens hem juramentat fidels
en fer la ruta redemptora,
i hem de fer tremolar tots els estels
dins la nit opressora.*

*Cavaller ardit de l'ideal,
avant, avant..! No miris mai enrera
i aixeca el puny ben alt
que és la millor bandera.*

SALVADOR PERARNAU.

(de «fornal»).